

РЕШЕНИЕ НА СЪДА

17 май 1972 година*

По дело C-93/71

с предмет преюдициално запитване, отправено до Съда съгласно член 177 от Договора за ЕИО от страна на Pretore di Lonato по производството, висящо пред този съд, между

Orsolina Leonesio, земеделски стопанин от Monica (Провинция Brescia, Италия),

и

Ministero dell'agricoltura e foreste,

относно тълкуването:

- на членове 1 - 4 от Регламент (ЕИО) № 1975/69 на Съвета от 6 октомври 1975 г. относно създаване на система за субсидии за клането на крави (ОВ L 252, стр. 1);
- на членове 1 - 3 от Регламент (ЕИО) № 2195/69 на Комисията от 4 ноември 1969 г. относно приемането на подробни правила за прилагането на тази система (ОВ L 278, стр. 6),

СЪДЪТ,

в състав: г-н R. Lecourt, председател, г-н J. Mertens de Wilmars и г-н H. Kutscher (докладчик), председатели на състав, г-н A. M. Donner, г-н A. Trabucchi, г-н R. Monaco и г-н P. Pescatore, съдии,

генерален адвокат: г-н K. Roemer

секретар: г-н A. Van Houtte

постанови настоящото

Решение

1. С определение от 3 ноември 1971 г., постъпило в секретариата на Съда на 17 ноември 1971 г., Pretore di Lonato е отправил към Съда два въпроса относно тълкуването на Регламент (ЕИО) № 1975/69 на Съвета от 6 октомври 1975 г. и на Регламент (ЕИО) № 2195/69 на Комисията от 4 ноември 1969 г., във връзка по-специално с предоставянето на премии на земеделските стопани за клането на техните млекодайни крави.
2. С първия въпрос се иска от Съда да се произнесе „дали разпоредбите на Регламент № 1975/69 и на Регламент № 2195/69 са пряко приложими в италианската правна система и, ако отговорът на този въпрос е утвърдителен, дали те създават индивидуални права, които националните съдилища имат

* Език на производството: италиански.

задължение да защитават.” С втория въпрос по същество се пита, дали ако условията на член 5, параграфи 1 и 2, и на членове 6 и 9 от Регламент № 2195/69 са изпълнени, регламентите, доколкото засягат премиите за клане, дават на съответните земеделски стопани право на получаване на премия от държавата-членка, под чиято юрисдикция се намират, на което националният съд е длъжен да предостави незабавно защита, и което държавата не може да предпоставя от изпълнението на допълнителни условия, по-специално по отношение на срока за плащане, предвиден в член 10 от Регламент № 2195/69.

3. Тези въпроси бяха отнесени до Съда поради факта, че ищцата по главното дело като счита, че е изпълнила всички условия, поставени от посочените регламенти, които трябва да са налице за получаване на премия за клане на млекодайни крави, е завела иск пред Pretore di Lonato за изплащане на премията от италианското министерство на земеделието и горите. Освен това от документите по делото е видно, че националните власти, като са взели „предварително разрешение” за отпускане на премията, са задържали плащането на основание, че трябва първо да се изчака италианският парламент да приеме законодателните разпоредби, които са необходими за отпускането на съответните средства.
4. Тъй като тези два въпроса са тясно свързани, на тях може да се даде общ отговор.
5. Втората алинея от член 189 от Договора предвижда, че регламентът има „общо приложение” и „е ... пряко приложим във всички държави-членки”. Следователно, поради своята природа и цел в системата на източниците на правото на Общността, той има пряко действие и като такъв може да създава индивидуални права, които националните съдилища трябва да защитават.
6. И тъй като това са имуществени права – парични вземания срещу държавата, те възникват тогава, когато са изпълнени условията, предвидени в регламента и не може на национално ниво тяхното упражняване да се обуславя от приемането на допълнителни разпоредби по прилагането, които самият регламент не налага. Именно в светлината на тези съображения трябва да се отговори на поставените въпроси.
7. Следва да се разглеждат членове 1 - 4 от Регламент № 1975/69 и членове 3, 7, 9 и 10 от Регламент № 2195/69 по отношение на условията, които трябва да изпълни земеделският стопанин, за да може да претендира за изплащане на премията, както и по отношение на органа, задължен да изплати тази премия, и срока, в който трябва да се извърши изплащането.
8. Член 1 от Регламент № 1975/69 предвижда, че „земеделски стопани, които притежават поне две млекодайни крави, при подаване на заявление, получават премия за клане при определените по-долу условия”, предвидени в член 3, параграф 1 от този регламент, в размер на 200 счетоводни единици за всяка заклана млекодайна крава.
9. Член 2 от този регламент предвижда, че „премията се отпуска, по-специално, при условие че получателят поеме писмено задължение: а) изцяло да прекрати производството на мляко и б) да заколи всички млекодайни крави от стопанството си в определен срок, не по-късно от 30 април 1970 г.”

10. Член 4, параграф 1 от същия регламент предвижда, че „по отношение на земеделските стопани, които притежават от две до пет крави, премията се изплаща, когато кандидатът представи доказателства, че е изпълнил задълженията по член 2, буква б)“.
11. Член 12 от регламента гласи, че „Европейският фонд за ориентиране и гарантиране на земеделието, секция „Ориентиране“ възстановява на държавите-членки 50 процента от съответните премии“, от което следва, че държавите-членки изплащат тези премии на земеделските стопани.
12. Съгласно член 3 от Регламент № 2195/69 „заявлението за предоставяне на премия се подава до компетентния орган, посочен от всяка държава-членка, в срок от 1 до 20 декември 1969 г.“ и трябва да съдържа определена информация и декларации.
13. Член 7 от същия регламент предвижда, че „краничният период по член 2, буква б) от Регламент № 1975/69 продължава от 9 февруари до 30 април 1970 г.“
14. Член 9 от регламента определя начина, по който земеделският стопанин трябва да представи доказателствата, съгласно член 4, параграф 1 от Регламент № 1975/69.
15. Член 10 от Регламент № 2195/69 гласи, че „изплащането на премията по член 4, параграф 1 ... от Регламент ЕИО № 1975/69, трябва да се извърши в срок от два месеца от представянето на доказателства за клането в съответствие с член 9 от този регламент“.
16. От член 5, параграф 1 от Регламент № 1975/69 следва, че предоставянето на премията се подчинява и на още едно условие – Комисията трябва да установи, че „подадените заявления, могат да бъдат разгледани по същество“, която констатация е била направена в член 1, буква а) от Регламент № 140/70 по отношение на всички заявления, подадени по член 3 от регламента.
17. Член 10 от Регламент ЕИО № 1975/69 оправомощава Комисията да разреши на държавите-членки да „налагат допълнителни условия“ за предоставянето на съответната премия, а член 19 от Регламент № 2195/69 определя тези условия, като изисква от държавите-членки да уведомят Комисията в съответните случаи за приетите от тях разпоредби по силата на този член. Общеизвестен е фактът, че Италия не се е възползвала от тази възможност. Установено е още, че Италианската република е приела техническите мерки, предвидени в членове 4, 5, параграф 2, 6, 8 и 11 от Регламент № 2195/69.
18. Последницата от всички тези разпоредби е, че щом всички условия, предвидени в Регламенти № 1975/69 и № 2195/69 бъдат изпълнени, земеделските стопани получават право да им бъде изплатена премия за клане от държавата, което право се защитава пред националните съдилища, под чиято юрисдикция попадат; тези права могат да бъдат упражнени винаги до изтичането на срок от два месеца от доказване на клането, съгласно предвиденото в член 10 от Регламент № 2195/69.
19. От този момент цитираните регламенти дават на земеделския стопанин право да иска изплащането на премията, без държавата-членка да може да се привежда аргументи, основани на законови разпоредби или административни практики, за задържането на това плащане. Този извод се подкрепя и от седемнадесетото позоваване от преамбюла на Регламент № 2195/69, който подчертава, че „трябва

да се гарантира изплащането на премиите в един и същи срок във всички държави-членки”.

20. Независимо от това, Италианското правителство заявява, че въпросните регламенти не пораждат право на плащане на премиата, ако националното законодателство не е предвидило необходимите средства за тази цел.
21. Първият параграф от член 5 от Договора предвижда, че „държавите-членки вземат всички необходими мерки, били те общи или конкретни, за гарантиране изпълнението на задълженията, които произтичат от Договора или от актовете, приети от институциите на Общността”. Ако възражението на италианското правителство бъде подкрепено, резултатът би бил поставяне на земеделските стопани от тази държава в по-малко благоприятно положение от това на земеделските стопани в другите държави-членки, без да се зачита основното правило за еднакво прилагане на регламентите в рамките на цялата Общност. Освен това, Регламенти № 1975/69 и № 2195/69 изчерпателно посочват условията, от които зависи възникването на въпросните индивидуални права и в тях не се включват съображения от бюджетен характер.
22. За да намерят еднакво приложение спрямо гражданите на всички държави-членки, общностните регламенти трябва да станат част от правната система, приложима в рамките на националната територия, което да позволи на прякото действие, предвидено в член 189, да действа по такъв начин, че националните разпоредби или практики да не пречат на отделните лица да се позовават на регламентите.
23. Следователно, бюджетните разпоредби на държава-членка не могат да препятстват пряката приложимост на общностната разпоредба и съответно упражняването на индивидуалните права, които са създадени по силата на тази разпоредба.
24. Разноските, направени от Италианската република и от Комисията на Европейските общности, която представи становището си на Съда, не подлежат на възстановяване. С оглед на обстоятелството, че за страните по главното производство настоящото дело представлява отклонение от обичайния ход на производството пред препращащата юрисдикция, последната следва да се произнесе по съдебните разноски;

по изложените съображения,

предвид изложеното в документите по делото,

предвид доклада на съдията докладчик,

предвид становищата на г-жа Leonesio, на италианското правителство и на Комисията,

предвид заключенията на генералния адвокат,

предвид Договора за създаване на Европейската икономическа общност, и по-специално членове 5, 177 и 189 от него,

предвид Регламент № 1975/69 на Съвета от 6 октомври 1969 г.(ОВ L 252, стр. 1),

предвид Регламент № 2195/69 на Комисията от 4 ноември 1969 г. (ОВ L 278, стр. 6),

предвид Протокола за статута на Съда на ЕИО, и по-специално член 20 от него,

предвид процедурните правила на Съда на Европейските общности,

СЪДЪТ

като се произнася по въпросите, поставени му от Pretore de Lonato, съгласно постановление от 3 ноември 1971 г., реши:

- 1) **Всеки регламент на Общността има пряко действие и като такъв, създава индивидуални права, които националните съдилища трябва да защитават. Правото на парично вземане срещу държавата, породено от такъв регламент, възниква, когато бъдат изпълнени предвидените в регламента условия, като тяхното упражняване на национално ниво не може да се предпостави от изпълнението на разпоредби, различни от изискуемите от регламента.**
- 2) **Когато всички условия, предвидени в Регламенти № 1975/69 и № 2195/69, бъдат изпълнени, земеделските стопани получават право да им бъде изплатена премия за клане от държавата, което право се защитава пред националните съдилища, под чиято юрисдикция попадат; тези права могат да бъдат упражнени винаги до изтичането на срок от два месеца от доказване на клането, съгласно предвиденото в член 10 от Регламент № 2195/69.**

От този момент посочените регламенти дават право на земеделския стопанин да иска изплащането на премията, без държавата-членка да може да се привежда аргументи, които се основат на законови разпоредби или административни практики, за задържането на това плащане.

Произнесено в открито съдебно заседание в Люксембург на 17 май 1972 година.

Подписи